Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-06-14, [iš Sočio – į Iskorostį].

Aš vis dar į kalnus neišėjau, ir nuo Tavęs vis dar

Aš vis dar į kalnus neišėjau, ir nuo Tavęs vis dar nėra jokio žodžio… Vėl tasai tylėjimas, tylėjimas, tylėjimas… Vėl toji tolybė, tolybė…

Ir tykūs, tykūs vakarėliai…

Aš jau marėse plaukyti išmokau. Nebereikia valtelės. Nuplaukiu toli, toli. Ir in dugną nusileidžiu. Ir vėl išplaukiu. Ir gyvenu pamarėse ir marėse. Noriu su jomis pabūti. Turbūt galop pasiseks išeiti toli. Tik sądraugas, kur buvome susitarę eiti į Krasnaja Polianą, pabėgo. Latras toksai ir buvo. Bet rodos, pasiseks sutaisyti ėjikų.

— — — — — — — — — — —

Šiandie visą dieną taip laukiau žinios nuo tavęs. Šiandie visą dieną sergėjau savo namus — laukiau krasos ir visa diena praslinko lūkesyj.

Kaip toli paskendo tasai balsas, kurs sapnus augino ir sparnus glostė, kurs iš sapno aukštybėn budino… Klūpoti ir laukti, klūpoti ir ilgėties — visas buvimas, visa kelionė.

Šiandie krasa visai ir pasirodyti nepasirodė. Šiandie — cha — šiandie diena ūkanota ir šešėlinga. Ar tu atsiminsi[?]

Tai kas man dabar daryti? Tai kur man dabar beeiti? Vakar buvo irgi toks vakaras. Ir liūdna buvo, be galo buvo liūdna. Sėdėjau ant marių kranto, žiūrėjau į tolumą, į šnerančią juodumą, ir verkiau visas.

Šiandie eisiu vėlei ant marių kranto, šiandie žiūrėsiu vėlei į tolumą ir kas toliau… Naktis tokia tamsi ir ilga, o rytoj per dieną nuo tavęs vėlei nieko negausiu…

Bučiavau vakar sukniubęs ant marių kranto akmenius, akmenėlius… Ir krantas toks rūstus, ir marės taip dainuoja, ir naktis tokia ilga… Skęsta tolimoj ūkanoj vienišo laivo vienišos burės… Ir verkia dūšia, verkia per naktį…

Gerai buvo — gaudavau nuo tavęs kas rytą po žinią ir dainuodavau visą dieną.

Dabar rytas toks tykus ir diena tokia ilga.

— — — — — — — —

Ar tu žinai, kad aš esu vienas vienas kaip tas upelis, kurs skuba pro tylinčias paniurusias uolas ir ilgėdamos marių šneka-šneka?..

Ar tu žinai, kad aš jau visą amžių nebegirdėjau dūšios žodžio, nebemačiau akių gelmėse negęstamų žiburėlių?..

Ar tu žinai, kaip kankina, kad atskrenda arai, pasuka danguj juodus ratus ir vėl kažkur nusidangina ir baltų gulbių pulkelis vakaružį dainuoja — ar tu žinai, kaip tuomet ilgu-ilgu?..

Skristi lėkti kuo toliau, kuo toliau.

Skristi lėkti!

Sesute! Argi tu niekuomet negirdi mano balso, manos dainos?!..

Norėjau tau atsiųsti magnolijos ži[e]do lapą, bet knygoj bebūdamas taip pagelto, kad net nemalonu pažvelgti in jį.

Visos gėlės mano kambaryj nuvyto ir aš nebeturiu nė vieno žiedo. Tik aš svajoju, kaip čia bus, kai nueisiu į kalnų pievas, kur gėlių visas tvanas, kur žmogaus koja nestovėjo.

Aš užmiegu prie marių ir sapnuoju kalnus.

Jau man biškį Sočy pakyrėjo. Tik noris dar ir dar pastiprėti, kad ant aukštesnių kalnų užlipus. Tik noris dar nuo tavęs nors žodelį sulaukti.

Atsimink mane!

Tegu Tave rytmetį tekanti saulė laimina.

Buč[i]u[o]ju. B[o]ly[ti]s
14/VI 17

KOMENTARAI